

Wereldwiskunde Fonds in Gambia

Een school in een dorp in Gambia voorzien van materialen voor de wiskundeles: een van de initiatieven waar het WwF in 2016 een bijdrage aan leverde. Mirjam Abbes vertelt hoe het initiatief tot stand kwam en hoe het werd uitgevoerd.

Ontoereikend onderwijs

Het onderwijs in Gambia is niet toereikend. Het lesgeven gebeurt alleen maar klassikaal. De groepen zijn groot, soms wel zeventig leerlingen in een lokaal. Er is onvoldoende meubilair en materiaal. Leerlingen moeten voor hun eigen boeken, schriften en potlood zorgen. Door de enorme armoede staat dit onderaan het lijstje van ouders. De leraar kan niet zien wie de stof niet beheerst en er is geen aandacht voor het individu.

Ik kom al sinds 2003 in Gambia en zie dat het onderwijs niet toereikend is en dat dat zijn weerslag heeft op de hele maatschappij. Leerlingen wordt niet aangeleerd hoe ze problemen zelf kunnen oplossen. Je functioneert in een groep en er is wel altijd iemand die het antwoord weet. En dat zie je bij de volwassen bevolking terug. Er is een afwachterende houding. Is er een probleem, dan komt er vast wel iemand langs die het probleem voor je oplost.

Materiaal voor 410 leerlingen

Bij mijn hulp in het onderwijs in Gambia gaat het mij erom dat kinderen zelf aan de slag gaan. Dat ze grenzen verleggen en zich goed voelen als ze zelf iets hebben gedaan of opgelost.

Via een collega in Lelystad hoorde ik van het wiskundefonds. Op de middelbare school in Jiboro wordt wiskundeles gegeven, maar zonder materialen. Vandaar dat ik een aanvraag heb gedaan. Met de wiskundedocent daar heb ik geïnventariseerd wat voor materialen ze konden gebruiken. Toen ik de lijst zag verbaasde het me dat die zo basaal was: schriften gelinieerd, blanco en geruit, potloden, passers, linialen, gum en rekenmachines.

Eigenlijk al het materiaal waar de leerlingen zelf voor moeten zorgen, maar wat ze niet hebben vanwege geldgebrek. In de aanvraag gingen we uit van materiaal voor 410 leerlingen.

Afgelopen december ben ik in Gambia geweest en samen met de wiskundedocent en een taxichauffeur zijn we op pad gegaan om het materiaal te kopen. De reis naar de hoofdstad was ruim anderhalf uur. De winkel waar we moesten zijn zag er niet uit als een winkel. Het was zo klein dat ik er amper naar binnen kon. Moet ik hier voor 410 leerlingen al het materiaal kopen? Maar alles kwam uit alle hoeken en gaten tevoorschijn. De eigenaar werkt samen met een Duitse organisatie voor scholen. Dus hij gaf me nog wat mate-

riaal cadeau. Daarna moest alles verpakt worden en op het dak van de taxi worden vastgebonden. Twee uur later konden we weer vertrekken. De lading was zwaar en ik zag de taxichauffeur even bedenkelijk naar zijn taxi kijken. De wegen in Gambia zijn slecht en soms moet je over behoorlijke hobbels en diepe kuilen. Maar we zijn goed aangekomen. Met op de achterbank een uiterst tevreden en blij wiskundedocent.

De volgende dag ben ik terug naar school gegaan en heb ik een hele leuke wiskundeles bijgewoond.

De leerlingen hadden voor het eerst van hun leven een passer in hun hand. Vijftig kinderen, die niet weten hoe zo iets werkt. Ik, talendocent en zeer slecht in wiskunde, heb in deze les moeten meehelpen. Maar ik heb genoten van de leerlingen die genoten. Daarna moesten er hoeken worden gemaakt en heb ik voor het eerst van mijn leven ook iets van een wiskundeles opgestoken. Toen de les was afgelopen, bedankten de leerlingen en de docent mij. Het bleek dat ze over drie maanden examens in deze onderdelen moeten doen!

Aan de slag met de nieuwe materialen

Over drie maanden is het examen

‘Elk kind beseft dat school nodig is om iets van je leven te maken’

Voor mij was dit een heel fijne ervaring. Soms sta je machteloos als je de onderwijssituatie in Gambia wilt verbeteren. Je bent erg afhankelijk van financiële hulp. En als je dan ziet hoeveel meer je kunt bereiken door een actie als deze, dan ben je dankbaar. En de leerlingen? Die gaan in Gambia zo graag naar school. Elk kind beseft dat school nodig is om iets van je leven te maken. En door deze hulp beseffen ze dat andere mensen op de wereld bereid zijn om hen daarbij te helpen. Dat is al zoveel waard voor ze.

Over de auteur

Mirjam Abbes is werkzaam als talendocent op een school in Lelystad. Een paar maanden per jaar werkt ze als vrijwilliger in Jiboro, een dorp in Gambia. Daar werkt ze samen met leraren in het kleuter-, basis- en middelbaar onderwijs op het gebied van lesgeven, organisatie, materiaal en hygiëne.